

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, naruszenia prawa do obrony i zasady dobrej administracji, ponieważ nie została ona wysłuchana przez administrację, zanim wydała decyzję, mimo że wysłuchanie było możliwe bez szkody dla interesu dochodzenia ani służby.
2. Zarzut drugi, naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ zarzut poważnego przewinienia służbowego, na którym oparto zaskarżoną decyzję, jest lakoniczny, mętny, nie jest uzasadniony ani poparty precyzyjnymi informacjami ukazującymi istnienie wystarczających podejrzeń, mogących prowadzić do wniosku, że skarżąca dopuściła się uchybień obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego..
3. Zarzut trzeci, naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ administracja mogła podjąć mniej dotkliwe środki, spełniające jednocześnie wymogi dochodzenia.
4. Zarzut czwarty, naruszenia obowiązku staranności, ponieważ, po pierwsze, administracja nie zestawiła wagi interesów skarżącej z interesem służby, a w szczególności tego, że skarżąca pracuje dla Parlamentu od piętnastu lat, ma znakomite stosunki z przełożonymi i daje podstawy do bardzo dobrych sprawozdań z oceny, a po drugie, że ta decyzja, która została szybko nagłośniona w mediach, uderza w jej osobowość i dobre imię.

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2018 r. – Wywiał-Prząda / Komisja

(Sprawa T-592/18)

(2018/C 427/129)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Katarzyna Wywiał-Prząda (Wезembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie

- stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 23 listopada 2017 r. o odmowie przyznania mu dodatku zagranicznego;
- obciążenia Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem głównym, naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, zinterpretowanego w wyroku z dnia 21 czerwca 2007 r., Komisja /Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:367), ponieważ okres zamieszkiwania przez nią w Belgii w odnośnym okresie, w którym miała status dyplomatyczny, należy traktować tak jak sytuację „wynikającą z pracy wykonywanej dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej”.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, w razie gdyby nie można było pominąć tego okresu, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, ponieważ należy w każdym razie uznać, że nie było jej zamiarem, by jej obecność w Belgii, nierozzerwalnie związana z misją dyplomatyczną jej męża, posiadała stały charakter właściwy pojęciu zwykłego miejsca zamieszkania.